שקול מינה חפץ והדר הב לה גיטא. משמע דוקא שהקפיד על לקיחת החפץ תחלה פליגי אגל הב לה גיטא ושקול מינה חפץ לא וחימה דבפרק הכותב (כתובות דף פה.) אמרי' דלא שנא א"ל שקול שטרא והב ליה זוזי ולא שנא אמר ליה הב ליה זוזי ושקול שטרא משלם דאמר ליה לתקוני שדרתיך ולא לעוותי כיון שהזכיר לקיחת השטר אע"פ שהזכיר לבסוף ויש לומר דשאני התם שפרעון המעות תלוין בשטר והזכרת לקיחת השטר גלי דעתיה:

שירא שלא יאמרו סיטרא מינה:

רבי יוחנן פוסל בו וכ"ש בשלוחו. פי' בקונטו' דקפידת הבעל אינו אלא שלא יאבד החפץ ביד האשה אבל במה שאמר ליה שיטול הימנה חפץ והוא משלח ביד אחר אין הגט נפסל ולא ישלחנו ביד אחר דקתני במתניתין היינו טעמא שמא לא ימסור לשני דברים כהויתן או השני לא ידקדק בהן ויפסול הגט ולפי זה הא דקתני שאין לזונו שיהא פקדונו ביד אחר היינו ביד אשתו וזה גרשה דוחק וגם זה דוחק דלא ישלחנו ביד אחר שלא יסכם לומר כאשר אמר הבעל וגרשה לריב"ל דבשאמר שקול מינה חפץ והדר הב לה גיטא שמולה שליחות הגט בחפץ פוסל ר' יוחנן נמי כשמשלח ביד אחר אפי' לא שינה שליח השני מדעת הבעל ונטל ממנה החפץ קודם נתינת הגט דכיון שמולה שליחות הגט בחפץ כל מה שמשנה מדעת הבעל בחפץ נפסל הגט והכי פי' רבי יוחנן פוסל בו בשליח לאשון כששינה וכ"ש בשלוחו ואפי' בלא שינוי ולא ישלחנו ביד אחר אפי' לא ישנה דקפיד הבעל שאין לזונו שיהא פקדונו ביד אחר פי' ביד השליח השני וכ"ל כו' כדפי' בקונטו':

הכי גר' ר"ת א"ר אשי מאי טעותא מי קאמר ליה **אבא** בר מניומי **ולא את.** וקאתי רב אשי לפרש מאי טעותא ונב' הלשונות רב אשי מכוונים ולא קאי א"ד אלא אמילתא דרבא: מי מניומי דאיהו ידע לה וליזיל וליתביה ניהלה אתא ולא אשכח לאבא בר מניומי אשכחיה לרבי אבהו ורבי חנינא בר פפא ור' יצחק נפחא ויתיב רב ספרא גביהו אמרו ליה מסור מילך קמי דידן דכי ייתי אבא בר מניומי ניתבייניה ליה וליזיל וליתבייניה לה אמר להו רב ספרא [ו]והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא איכסופו אמר רבא קפחינהו רב ספרא לתלתא רבנן סמוכי א"ר אשי במאי קפחינהו מי קאמר ליה אבא בר מניומי ולא את איכא דאמרי אמר רבא קפחינהו רב ספרא לתלתא רבנן סמוכי בטעותא א"ר אשי מאי טעותא מאי קא אמר ליה אבא בר מניומי ולא את ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו א"ל לשליח לא תיתביה ניהלה עד תלתין יומין אתנים בגו תלתין יומין אתא לקמיה דרבא אמר רבא חלה טעמא מאי משום דאנוס האי נמי אנוס הוא [ז]אמר ליה מסור מילך קמי דידן דלבתר תלתין יומין משוינן שליח ויהיב ליה ניהלה א"ל רבנן לרבא והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא אמר להו [ח]כיון דלבתר תלתין יומין מצי מגרש כשליח שניתן לגירושין הוא וליחוש שמא פיים מי לא תנן [ט]מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד יב"ח ומת בתוך יב"ח הרי זה גט והוינן בה וניחוש שמא פיים ואמר רבה בר רב הונא הכי אמר אבא מרי משמיה דרב באומר נאמנת עלי לומר שלא באתי * איכסיף לסוף איגלאי מילתא דארוסה הואי אמר רבא [י]אם אמרו בנשואה יאמרו בארוסה אמר רבא הא ודאי קא מיבעיא לן כי הכי גרסינן **ואמר רבה בו' נאמר.** בפני בית דין בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמנת עלי כמאה עדים לעולם אם תערער לומר גט ישן הוא הריני מאמינה לאמר שלא באתי בתוך הזמן אלא וכיון דמעיקרא הימנה תו לא מהימן לערער וכל שכן דאמן לא ליקו ולערער אלמא טעמא דאמר הכי אבל האי דלא אמר הכי ליחוש: **אם אמרו בנשואה.** שהכינה עליו ומחזר לפייסה: שקול מינה חפץ והדר הב לה גיטא ואזל איהו ויהיב לה גיטא והדר שקל מינה חפץ רבי יוחנן [א]פוסל בו וכ"ש בשלוחו וריש לקיש מכשיר בשלוחו וכ"ש בו: **מתני'** [ב]המביא גט ממדינת הים וחלה עושה [ג]שליח בב"ד ומשלחו ואומר לפניהם בפני נכתב ובפני נחתם ואין שליח אחרון צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא אומר שליח ב"ד אני: **גמ'** אמרו ליה רבנן לאבימי בריה דר' אבהו בעי מיניה מרבי אבהו שליח דשליח משוי שליח או לא אמר להו הא לא תיבעי לכו מדקתני אין השליח האחרון [ד]מכלל דמשוי שליח אלא כי תיבעי לכו כי משוי שליח בב"ד או אפילו שלא בב"ד אמרו ליה הא לא מבעיא לן מדקתני אלא אומר שליח ב"ד אני רב נחמן בר יצחק מתני הכי אמרו ליה רבנן לאבימי בריה דר' אבהו בעי מיניה מר' אבהו שליח דשליח כי משוי שליח בב"ד או שלא בב"ד אמר להו ותיבעי לכו אי משוי שליח בעלמא אמרו ליה הא לא קא מיבעיא לן דתנן אין השליח האחרון מכלל דשליח משוי שליח אלא כי קא מיבעיא לן בב"ד או שלא בבית דין אמר להו הא נמי לא תיבעי לכו [ה]דקתני אלא אומר שליח ב"ד אני אמר רבה [ו]שליח בא"י עושה כמה שלוחין אמר רב אשי אם מת ראשון בטלו כולן אמר מר בר רב אשי הא דאבא דקטנותא היא אילו מת בעל מידי מששא אית בהו כולהו מכח מאן קאתו מכח דבעל קאתו [ז]איתיה לבעל איתנהו לכולהו ליתיה לבעל ליתנהו לכולהו ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו אמר שליח לא ידענא לה אמר ליה זיל יהביה לאבא בר מניומי דאיהו ידע לה וליזיל וליתביה ניהלה

מי

ואזל איהו ויהיב לה גיטא. גרסינן דכי אמר ליה שקול חפץ גרסינן קפיד איהו שהיה בדעתו לעכב הגט אם לא תתן לו החפץ ולרדותה בעיגונא עד שתתן הלכך הגט תלה בחפץ בדבר זה וזה אם שינה נעשה כמי שאמר לו אל תגרשנה אלא בבית וגירשה בעלייה הלכך ר' יוחנן פוסל בו בשליח לאשון וכ"ש בשלוחו והיינו דקאמר זימנין דגיטא נמי לא הוי הלכך תנא במתני' לא ישלחנו ביד אחר אמר שמא כשימסור לראשון שליחות לשני לא ימסור לו דברים כהויתן או השני לא ידקדק בהן ויהא משנה ומיפסיל גיטא וריש לקיש מכשר כו' קסבר לאו קפידא הוא אלא אורחא דמילתא קאמר ליה: **מתני'** **עושה בב"ד שליח ומשלחו.** שלריך הראשון לומר בפניהם בפני נכתב ובפני נחתם לפי שהאחרון לא יוכל לומר: **שליח ב"ד אני.** ומקתמת ב"ד עשו הדבר בהכשירו: **גמ'** **שליח דשליח.** השליח השני שנעשה בב"ד: **האחרון.** ולא תנן השני: ה"ג **אלא כי תבעי לכו בב"ד או אפי' שלא בב"ד: עושה כמה שלוחין.** לראשון לשני ושני לשלישי וכן לעולם ואין לריך ב"ד הואיל ואין הראשון לריך לומר בפני נכתב האחרון נמי א"ל לומר שליח ב"ד אני: **אם מת ראשון.** עד שלא הגיע הגט לידה: **בטלו כולן.** קסבר מכמו בלו: **דקטנותא היא.** בקטנותו אמר אני שמועה זו שיש להשיב עליה: **לא ידענא לה.** איני מכירה: **מסור מילך קמן.** אמור דברי שליחותך בפניו ותן לנו הגט ואמור בפני נכתב ובפני נחתם ואנו נמסרנו לו ויהיה שליח ב"ד: **והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא.** השליח הזה לא נעשה שליח לגרשה אלא למוסרו לבר מניומי יכול להלכך לאו במקום בעל קאי למוסרו ליד אחר: **קפחינהו.** קטע רגליהם שלא יעמדו רגלים לדבריהם: **מאי קפחתא.** הלא אינה תשובה דמי אמר ליה בעל אבא בר מניומי יגרשנה ולא אתה אי הוה אמי ידע לה הרי לוהו תחלה לגרשה. לשון קיפוח דטרונגלייי"ר שמקצרו מלמעה: **איכא דאמרי.** דרבא אמר שאינה תשובה אלא בטעות קפחם ואמר (ליה) רב אשי מאי טעותא שפיר קפחינהו: **מאי קאמר ליה.** בעל: **אבא בר מניומי יגרשנה ולא אתה.** מאחר שאינך מכירה הוא יהא שליח מעתה ולא את. בלשנא קמא גרסינן מי אמר ליה בלשנא בתרא גרסי' מאי קאמר ליה: **איכפיה.** שליח: **בגו תלתין.** אלא יוכל לילך אחר שלשים: **שליח שלא ניתן לגירושין הוא.** כתוב שלשים: **וליחוש.** שמא בא בעל אלא כתוב שלשים ונתייחד עמה ופייסה ובעל והוי גט ישן: **ליחוש שמא פיים.** כתוב י"ב חדש שם שהות הרבה לבא. ואין זה דומה לשולח גט ממדינת הים ואינו קובע זמן לשהותו בידם דהתם ליכא למיחש שמא בא ופיים דמימר אמר השליח שמא פיים כדקאי קאי וכיון דיהביה ניהליה בתר דבא עליה מפקינא קדושיה אבל מיהו גט ישן הוי דאיכא למיחש שמא יאמרו גיטה קודם לבנה אבל אם גירשה בו תינשא לכתחלה. מי לא תנן מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד י"ב חדש ומת בתוך י"ב חדש הרי זה גט והוינן בה וליחוש שמא בא עליה פי' אחרי שיש שהות הרבה לבא וליחוש שמא בא וביטל תנאו ולא דמי לשולח גט ממדינת הים ואינו קובע זמן לשהותו בידם דהתם ליכא למיחש שמא בא ופיים דמימר אמר השליח קידמני וכבר הגיע הגט לידה ולא עקר נפשיה מספיקא: ואמר רבה בר רב הונא הכי אמר אבא מרי משמיה דרב באומר נאמנת עלי לומר שלא באתי פי' באומר בפני ב"ד בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמנת עלי כל' עדים אם ערער לומר

הוא פי' בתוך ל' יום אמר להו רבא כיון דלבתר תלתין יומין מגרש שליח שניתן לגירושין הוא: וליחוש שמא פיים פי' שמא בא הבעל אצלה בתוך ל' יום ונתייחד עמה ופייס ובעל ואם בעל בתוך ל' יום בטלה שליחותו של שליח אחרי שנתפייס עמה ובא עליה ושוב אין שליח זה יכול לגרשה דבטלה שליחותו אבל בעל בודאי יכול לגרשה בו דדוקא שליחות השליח בטלה אבל גט כדקאי קאי וכיון דיהביה ניהליה בתר דבא עליה מפקינא קדושיה אבל מיהו גט ישן הוי דאיכא למיחש שמא יאמרו גיטה קודם לבנה אבל אם גירשה בו תינשא לכתחלה. מי לא תנן מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד י"ב חדש ומת בתוך י"ב חדש הרי זה גט והוינן בה וליחוש שמא בא עליה פי' אחרי שיש שהות הרבה לבא וליחוש שמא בא וביטל תנאו ולא דמי לשולח גט ממדינת הים ואינו קובע זמן לשהותו בידם דהתם ליכא למיחש שמא בא ופיים דמימר אמר השליח קידמני וכבר הגיע הגט לידה ולא עקר נפשיה מספיקא: ואמר רבה בר רב הונא הכי אמר אבא מרי משמיה דרב באומר נאמנת עלי לומר שלא באתי פי' באומר בפני ב"ד בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמנת עלי כל' עדים אם ערער לומר

עין משפט נר מצוה

מד א מיי' פ"ע מהל' גירושין הלכה לה לו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קמ"ח סעיף נ:

מה ב מיי' שם פ"ז הל' כ סמג שם טוש"ע שם סעיף מ וסימן קמ"ב סימן ט:

מו ג ד ה מיי' שם הל' ד [וכ"ל] סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמ"ח סעי' מ:

מז ו מיי' שם טוש"ע שם סעיף מא:

מח ז מיי' פ"ע מהלכות גירושין הלכה [לא] לט סמג עשין נ טוש"ע שם סעיף לו:

מט ח ט י מיי' שם הלכה מ [מא] טוש"ע שם סעיף לז:

כ [מיי' שם הלכה יא]:

תוספות רי"ד

של בעל הבית אלא תחלה קבל החפץ ואחר נתן לה הגט גט מעליא הוי אלא כי פליגי היכא דא"ל שקול מינה חפץ והדר הב לה שקול מינה חפץ ואזל שליח שני ויהב לה גיטה דוה מינה שליח שני ואזל שליח הדר שקיל מינה חפץ ר' יוחנן פוסל בו וכ"ש בשלוחו דקפידא הוי ומעביר על דעתו הוי שהוא סבר לעכבה בענין הגט עד שתתן לו החפץ ודוקא קא"ל הכי שלא יעבור על דבריו הלכך היכא דשינה אע"ג שהגיע ביד זוה לידו קפידא הוי ולא הוי גיטא מפני שעבר על דעתו ומ"ה קתני לא ישלחנו ביד אחר שמא ישנה שליח שני מדברי הבעל הבית ור"ל מכשיר בשלוחו וכ"ש בו דקסבר ר"ל אין דעתו של בעל אלא שיגיע חפץ לידו ולא תעכבנו האשה וכיון שהגיע חפצו לידו אע"ג דיהב לה גיטא ברישא לא הוי שינוי ומעביר על דעתו וקי"ל דבל ר"ל ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן: **מתני'** המביא גט ממדינת הים וחלה עושה ב"ד ומשלחו ואומר לפניהם בפני נכתב ובפני נחתם ואין השליח האחר צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא אומר שליח ב"ד אני. פי' אם חלה או נאנס ואינו יכול ללכת וורוצה למנות שליח צריך למנותו לפני ב"ד מפני שצריך לומר בפניהם בפני נכתב ובפני נחתם ולקיימו וזה השליח האחרון אינו יכול לאומרו וכבר איפלגו ר' יוחנן ורבי חנינא לעיל ואמרינן התם דס"ע שלשה מידי דהוה אקיום שטרות דעלמא ובצירוף השליח עם שנים אמרינן פליגי והכא נמי מ"ד בפני שלשה מפרש מתני' ב"ד עמו שיהו שנים והוא הרי שלשה: אמרי ליה רבנן לאבימי בריה דר' אבהו בעי מיניה מר' אבהו שליח [דשליח] משוי שליח או לא א"ל הא לא תיבעי לכו מדקתני אין השליח האחרון מכלל דמשוי שליח פי' מדלא תני שליח שני ותני שליח האחרון ש"מ דמצי משוי כי תיבעי לך בב"ד או שלא בב"ד. פי' מי אמרינן כיון שאין צריך השני לומר בפני נכתב ובפני נחתם אינו צריך ב"ד או דלמא כיון דהוא צ"ל שליח ב"ד אני שוה דבור זה כמו בפני נכתב ובפני נחתם. אמרו ליה הא נמי לא תיבעי (לכו) [לך] דקתני אלא אומר שליח ב"ד אני (כר"ש) אלמא צריך האחרון שבהם לומר שליח ב"ד אני וש"מ שאינו עושהו אלא בב"ד: אמר רבא שליח בא"י עושה כמה שלוחים פי' ראשון לשני ושני לשלישי עד לעולם ואין צריך ב"ד הואיל ואין הראשון צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם [אין] האחרון צ"ל שליח ב"ד אני ובמדינת הים תנן במתני' דעושה כמה שלוחים מדתני אין שליח האחרון אבל בא"י לא תנן דשליח שני עושה שליח שלישי והוה אמינא דוקא במדינת הים שנתמנה שליח שני בפני ב"ד אלים לשוויי שליח שלישי אבל בא"י שלא נתמנה אלא בינו לבינו הוה אמינא דלא (יכול) למיעבד שליח שלישי קמ"ל רבא דעושה כמה שלוחים: אמר רב אשי ואם מת ראשון בטלו כולם פי' אם מת שליח ראשון קודם שיגיע הגט ליד האשה בטלו כולם דמכח קמא קאתי: אמר מר בר רב אשי הא דאבא דקטנותא הוא אילו מית בעל מידי אית בהו מששא כולהו מכח בעל קאתו איתיה לבעל איתנהו לכולהו ליתיה לבעל ליתנהו לכולהו וכן הלכה: ההוא גברא דשדר גיטא לדביתהו א"ל זיל יהביה לאבא בר מניומי דהוא ידע בה וליתביה ניהלה אתא ולא אשכחיה לאבא בר מניומי יחיב ר' אבהו ור' חנינא

מסורת הש"ס

א) ס"א עושה ב"ד ומשלחו. **ב)** [נדרים כז. ע"ז לז.] לקמן עו: כתובות ב:. **ג)** לקמן עז:.

גליון הש"ס

גמ' **והא** שליח שלא ניתן לגירושין. עיין לעיל דף כד ע"א תד"ה וכי מעטים: **שם** **איכסיף** לסוף איגלאי. עיין לקמן עז ע"ב כ"מ לז ע"א ע"ז דף כב ע"א:.

לעזי רש"י

דיטרונגייי"ר. לקטוע.

תוספות רי"ד (המשך)

ור' יצחק נפחא ויתיב רב ספרא גביהו אמרי ליה מסור מילך קמן דכי אתי אבא בר מניומי ותביה ניהלה פירוש השליח היה אנוס לילך לדרכו ולא היה יכול להמתין עד שימצא אבא בר מניומי ואמרי ליה מסור דברי שליחותך בפנינו ואמור בפני נכתב ובפני נחתם ואע"פ שאינו כאן כדאמרינן לקמן שיכול ב"ד למנותו כיון בפני שליח ראשון בין שלא בפניו תן לנו הגט (שיתנהו לו) ואנו ניתן לו והוא ימסרנו לאשה ויהיה שליח ב"ד אמר להו רב ספרא והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא איכסופו פי' זה השליח לא נעשה שליח לגרשה אלא למוסרו לאבא בר מניומי והלכך לאו במקום בעל קאי שיהא רשאי למוסרו אלא על יד אבא בר מניומי יכול למוסרו שכך הרשהו הבעל אבל אינו רשאי שיתנהו לאדם אחר שיתנהו לאבא בר מניומי ולא דמי לשליח שניתן לגירושין שידו כיד הבעל ומסתמא עושה כמה שלוחים אבל זה שלא ניתן לגירושין ואין ידו כיד הבעל מסתמא אין לו למנות שליח אחר להגיענו ליד אבא בר מניומי אך אם הרשהו הבעל בפירוש שיהא רשאי למנות שליח אחר עד שיגיענו ליד אבא בר מניומי. אמר רבא קפחינהו רב ספרא לתלתא רבנן סמיכי ואסיקנא דהכי א"ל אבא בר מניומי ולא את והוה ליה שליח שלא ניתן לגירושין פי' שאמר לבעל לא ידענא לה לא עשאו שליח אלא לתתו ליד אבא בר מניומי וה"ל שליח שלא ניתן לגירושין דסתמא אין לו כח למנות שליח אחר להגיעו ליד אבא בר מניומי רק אם היה הבעל מרשהו בפירוש: ההוא גברא דשדר גיטה לדביתהו א"ל לשליח לא תיתביה ניהלה אלא לבתר תלתין יומין איתנים בגו תלתין יומין פי' אירע לו אונס שלא היה יכול להמתין שם ל' יום ולמוסרו ביד האשה אתא לקמיה דרבא אמר רבא חלה מ"ט משום דאנוס הכי נמי הא אנוס א"ל מסור מילך קמן ולבתר תלתין יומין משוינן שליח וממטי ליה ניהליה ומכאן מוכיח שב"ד ממנין השליח השני ולא שליח ראשון ומ"ה תנן שליח ב"ד אני אמרי ליה רבנן לרבא והא שליח שלא ניתן לגירושין

כי משוו ב"ד שליח. מי בעי בפניו דשליח קמא לו אפילו שלא בפניו כגון זה שהוא אונס ואינו יכול לעכב כאן וילך לדרכו: **מכרא.** מעבר המים שלא מלא את המעבורת: **לא שמיה מתיא.** דלא מצי עד הכא ואין טענת אונס בתנאי גיטין למימר מיגמא. מ"ג יש אונס בגיטין הא אוקימנא בשמעתא קמייתא דכתובות[ה] דהאי אונסא דשכיח הוא ואיצטי ליה לאתנויי: **ליהוי גיטא.** מעכשיו [ו]אמסור לה גט על תנאי זה אי לא אפיים לה: **פייסה.** בדברים והרבה עליה ריעים ולא נתרצתה להשלים אתו: **מי יהב לה תרקבא דדינרי ולא איפייסא.** וכיון שלא עשה כן נמצא שלא פייסה ואע"פ שאין לו לא אמרינן אים דאין אדם יכול לטעון אונס בתנאי של גט והוי גיטא: **אתו תרקבא דדינרי בעי למיהב לה.** והרי אין לו אונס הוא דהא פייסה במה שנידו לעשות ולא איפייסא ולא הוי גיטא דיש אונס בגיטין: **הא כמאן דאמר רב.** פלוגתא דתרי לישני ואליבא דרבא היא במסכת כתובות בשמעתא קמייתא[ו]: **מתני' לפיום מפריש עליהן מחלקן.** המלוה הזה כשיפרש תרומותיו ימכור התרומה ויעבד הדמים לעצמו בפרעון המוב זה כשכיל הכהן וכן המעשר ראשון כשכיל לוי ומעשר עני כשכיל עני והמעשרות יעבד ויאכל אלא שמפרש מעשר מן המעשר לכהן שהן[ז] מותרין לזרים מכיון שאין כאן גזל מתנות שכבר נתן דמיהם לכהן זה וכשעת ההלוואה פסק להם דמים: **ליטול רשות מן היורשין.** מפני שאין חוב זה מוטל עליהן לפרוע יטול מהם רשות אם רוצים שיתקבל חובו כשנילם יעבכם ממעשרות עצמו: **אינו צריך ליטול רשות.** דיש כח לב"ד להטיל חוב זה על כל הכהונה והלויה לפי שתקנתם הוא שימצאו מעות להלוואה: **גמ' ואע"ג דלא אמו לידיה.** בתמיה אע"פ שאינו נותנן לכהן ויחזירם לו קתני מתני' דיפרש עליהן וכיון דלא מטו לידיה מאן זכי ליה להאי כהן הן תרומה שיקבלנה זה בחובו והיאך יצא ידי נתינה: **במכרי כהונה.** כמו איש מאת מכרו (מ"ב יב) שהם מכיריו ואוהביו דאינו רגיל לתת תרומות ומעשרות אלא לכהן זה הלכך כיון דמלאה דפשיטא היא לדידיהו יהיב להו אסתי להו שאר כהני דעתייהו והוה כמאן דמטו לידייהו דהני: **במזכה להן ע"י אחרים.** כשהוא מפרש מוסרו למעשרות ביד אוהבו ואומר זכי במעשר זה לפלוני לוי והוה ליה כמאן דמטא לידיה וחזר ומחזירן לו: **עשו אם שאינו זוכה כזוכה.** במקומות הרבה מפני תקנה עשו כן לרבי יוסי. בהגיזקין (לקמן דף נט:) עני המנקף בראש הזית ומלודות חיות ועופות ומליאת חרש ובכורות (דף יח:) כל שאליפיו ביד כהן פטור מן המתנות ובגמרא דשניים אוחזין (ב"מ דף יב.) השוכר את הפועל ילקט בנו אחריו דאף על פי שאין זכיה לקטן עשאוהו כזוכה ובכולן י"ל מפני תקנה עשו: **כשער הוב.** שאם יוזלו חיטין בשעת הפרשת תרומות אקבלם באותו השער של שעת הפרשה: **ואין כו משום רבית.** דשאר פוסקין בעינן עד שילא השער וכאן פוסק בשעת הלוואה בכך וכך אף על פי שלא יצא השער: **ואם בא לחזור.** לקמן מפרש: **נתייאשו הבעלים.** כגון שהלוהו כדי שיעור תרומות שנה זו ועל מנת לקבלם בשנה זו ורואה שנשתדפו שדותיו ונתייאש מאותה הלוואה ואמר ווי לאחרון כיס ואמר כך חזרו ונתקנו אין מפרש עליהם דיאוש דבר הכלה הוא: **פוסק עמהם כשער הוב פשיטא.** בכל תנאי נמי אם בא לפסוק כשער הוב של מי ימהה בידו גבי שאר פוסקין על הפירות נמי הכי מצית בחיזהו נמי[ח] (ב"מ דף עב:): **כמי שפסק דמי.** וה"ק הפיסוק שהוא פוסק עמהן כשער הוב הוא שאם יחלו מדמיהם הללו שהוא פוסק בשעת הלוואה יקבלם כשער הוב: **דכי ליה ליה.** כגון אם נתפדו שדותיו: **לא קריגא ביה לא יגוש.** שאינו יכול לתובעו כלום: **כעל הבית.** אם בא לחזור בהן אין יכול שהרי כספו בידו וזה לא היה לו למשוך ממנו כלום דלימא ליה לא משכתי: **אבל כהן חוזר בו.** דכיון דעשאוהו כזוכה יכול לטעון לא משכת ממני פירות: **לא לריכא דאקון.** בשעה שייבשו ונתייאש כבר עלו בקנה: **מהו דתימא אקנתא מילתא היא.** דמשעלו בקנה אם מתייבשים חוזרים ומתקנים ומלתא דלא שכיחא הוא שיהו מתקלקלין לגמרי ולא הוי יאוש מעליא קמ"ל: **אותו השבט.** שהקרוב להם באותו השבט ראוי ליורשם וכל לויים זוכין במעשרות לפיכך יעבד זה את המעשרות בשכיל הקרוב להם בלויה: **בחזקת עניי ישראל.** הכא ליכא למימר בחזקת יורשין שמא יורשים עשירים הם אבל בחזקת שאר עניים יפרש ויעבכם דהואיל ותקנת עניים הוא ניחא להו לכל עניי ישראל שתהא דת זו נוהגת בישראל כדי שימצאו מלוים להם כשיצטרכו הלכך כי גבי משאר עניים לאו גוזל את העניים הוא:

עניי

ונמצא שלא קיים מצות נתינה אמר רב במכירי כהונה ולויה פי' כמו איש מאת מכרו שהם מכיריו ואוהביו ואינו רגיל ליתן תרומותיו ומעשרותיו אלא להם הלכך כיון דמילתא פשיטא היא דלדידהו יהיב להו אם הלוהו שאר כהנים ולוים אסחו דעתא עלייהו והוי כמאן דמטו לידייהו דהני אבל לשאר כהנים ולוויים שאינן מכיריו אסור לעשות כן ושמואל אמר במזכה להן ע"י אחר פי' מפרישם ומזכה להן על ידי אוהביו ואומר להן זכה בעבורם וזכין לאדם שלא בפניו וקיים בה מצות נתינה וחזרו ונוטל בעבור חובו: תניא ר' אליעזר בן יעקב אומר המלוה מעות את הכהן ואת הלוי בפני ב"ד ומתו מפריש עליהן בחזקת אותו השבט ואת העני בפני ב"ד מתו מפרישין עליהן בחזקת עניי ישראל

לא שמיה מתיא והגז גט ולא מצי למימר אנוס אני: ההוא דאמר להו אי לא מיפיסנא לה עד תלתין יום ליהוי גיטא מעכשיו פייסה ולא איפייסה פי' התנה עמו שאם לא יפייס אותה עד ל' יום שיהא גט מעכשיו וחזר אחריה והרבה עליה ריעים כדי שתתפייס עמו לא נתרצת והיה טוען ואומר בכל כחי פייסתיה וכל מה שהיה לי לעשות עשיתי והגט הוא בטל שהרי כך אמרתי אם לא אפייסנה יהא גט והרי פייסתיה והיא לא נתרצת אמר רב יוסף מי יהב לה תרקבא דדינרי ולא איפייסה פי' כיון שאמר אם לא אפיינסנה יש לו לפייסה עד שתתפייס והיא לא נתפייסה בדברים אם הוי יהיב לה תרקבא דדינרי הוה מיפייסה א"כ נמצא שלא פייסה והגז גט הוא ואי אמרת אונס הוא שהרי אין לו תרקבא דדינרי אין טענת אונס בגיטין

כי משוו ב"ד שליח בפניו או שלא בפניו הדר פשטה [א]בין בפניו בין שלא בפניו שלחו מתם בין בפניו בין שלא בפניו: [ב]ההוא דאמר אי לא אתינא עד תלתין יומין ליהוי גיטא אתא ופסקיה מברא אמר להו חזו דאתאי חזו דאתאי אמר שמואל [ג]לא שמיה מתיא ההוא דאמר להו אי לא פייסנא לה עד תלתין יומין ליהוי גיטא אזל פייסה ולא איפייסא אמר רב יוסף מי יהיב לה תרקבא דדינרי ולא איפייסא איכא דאמרי אמר רב יוסף מידי תרקבא דדינרי בעי למיתב לה הא פייסה ולא איפייסא הא כמאן דאמר יש אונס בגיטין הא כמאן דאמר [ד]אין אונס בגיטין: **מתני'** [ה]המלוה מעות את הכהן ואת הלוי ואת העני להיות מפריש עליהן מחלקן מפריש עליהן בחזקת שהן קיימין ואינו חושש שמא מת הכהן או הלוי או העשיר העני [ו]מתו צריך ליטול רשות מן היורשים אם הלוון בפני ב"ד אינו צריך ליטול רשות מן היורשים: **גמ'** ואף על גב דלא אתו לידיה אמר רב [ז]במכרי כהונה ולויה ושמואל אמר [ח]במזכה להם ע"י אחרים עולא אמר הא מני ר' יוסי היא דאמר [ט]עשו את שאינו זוכה כזוכה כולהו כרב לא אמרי במכרי לא קתני כשמואל לא קאמרי במזכה לא קתני כעולא נמי לא אמרי [י] כיחידאה לא מוקמינן ת"ר [יא]המלוה מעות את הכהן ואת הלוי ואת העני להיות מפריש עליהן מחלקן מפריש עליהן בחזקת שהן קיימין ופוסק עמהן כשער הוב ואין בו משום רבית [יב] ואין שביעית משמטתו ואם בא לחזור אינו חוזר נתייאשו הבעלים אין מפריש עליהם לפי שאין מפרישין על האבוד אמר מר פוסק עמהם כשער הוב פשיטא הא קא משמע לן [יג]אף על פי שלא פסק כמי שפסק דמי ואין בו משום רבית מאי טעמא כיון דכי לית ליה לא יהיב ליה כי אית ליה נמי אין בו משום רבית ואין שביעית משמטתו דלא קרינא ביה [יד]לא יגוש ואם בא לחזור אינו חוזר אמר רב פפא [טו]לא שנו אלא בעל הבית בכהן אבל כהן בבעל הבית אם בא לחזור חוזר דתנן [טז]נתן לו מעות ולא משך הימנו פירות יכול לחזור בו: נתייאשו הבעלים אין מפריש עליהן לפי שאין מפרישין על האבוד: פשיטא לא צריכא [יז]דאקון מהו דתימא אקנתא מילתא היא קמ"ל: תניא ר' אליעזר בן יעקב אומר [יח]המלוה מעות את הכהן ואת הלוי בב"ד ומתו מפריש עליהן בחזקת אותו השבט ואת העני בבית דין ומת מפריש עליו בחזקת עניי ישראל ר' אחי אומר בחזקת עניי עולם מאי בינייהו

איכא

מי יהיב לה תרקבא דדינרי ולא איפייסא. מע"ג דלית ליה אין טענת אונס בגיטין והוי גט ומ"מ וכי יהב לה נמי תרקבא דדינרי אמאי לא הוי גיטא הא לא איפייסא ואור"י דאי לא פייסנא לה משמע אם לא אטרח לפייסה בדבר גדול ואי יהב לה הרי טרח לפייסה וקייס תנאו אע"פ שלא נתפייסה:

במכרי לא קתני. אע"ג דמזכה נמי לא קתני מ"מ ניחא ליה לאוקמי במזכה דאיירי בכל כהנים ומאן דמוקי לה במכרי משום דמזכה לא קתני אע"ג דמכרי נמי לא קתני משמע ליה מפרישין עליהן סתם בלא שום זיכוי: **ביחידאה** לא מוקמינן. אע"ג דשמואל פסיק בפ"ק דב"מ (דף יב.) כרבי יוסי דעשו את שאינו זוכה כזוכה מכל מקום מסתבר ליה לאוקמי מתניתין [יט] אפילו כרבנן[כ]: **ופוסק** עמהן כשער הוב. כדמפ' דאע"ג דלא פסק כמי שפסק דמי ואין בו משום רבית אפילו פוסק הרבה פחות משער הוב: **הא** קמ"ל אע"ג דלא פסק כו'. ומ"ת הא נמי פשיטא דנפרק איזהו נשך (שם דף עב:) אמר ר' יהודה שיכול לומר לו תן לי כזה או תן לי מעותי וי"ל דהתם שאומר לו בשעת הזול אבל הכא אפילו שתק עד שהוקר השער: **ביון** דכי לית ליה לא יהיב ליה בו'. והא דאסר רב בפרקיה באיזהו נשך (שם דף עג.) אע"ג דאית ביה תיובתא הכא התירו משום תקנת כהן: **לא** שנו אלא בעל הבית בכהן. אפילו לרבנן דפליגי ארבי שמעון בפ' הזהב (שם דף מד.) ולית להו כל שהכסף בידו ידו על העליונה הכא לא גרע מכי לית ליה לא יהיב אי נמי כדפירש בקונטרס דהכא דאין לו למשוך ממנו כלום לא מצי הדר ביה:

איכא

יא מיי' פ"ז מהלכות גירושין הלכה כב סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמב סעיף י:

נא ב ג מיי' פ"ט שם הלכה ח סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמד סעיף ה:

נב ד מיי' פ"ז מהל' מעשר הלכה ה סמג עשין קלה:

נג ה מיי' שם הל' ז:

נד ו ז מיי' שם הל' ו:

ח [מיי' פ"ט מהל' גירושין הלכה ג']:

נה ט י כ מיי' שם הלכה י:

נו ל מיי' פ"ג מהלכות מכירה הלכה ד ופ"ז הלכה ה סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סימן קלח סעיף ה וסי' רל סע"ה:

תוספות רי"ד (המשך)

הלכך כיון שלא פייסה עד שתתרצה ותתפיים עמו (אינו) [הוי] גט ואינו יכול לטענן בכל כחי פייסתיה ואנוס אני: **מתני'** המלוה מעות את הכהן ואת הלוי ואת העני להיות מפריש עליהן בחזקת שהן קיימין אין חרשישין שמא מת כהן או לוי או שמא העשיר העני ואם מתו צריך ליטול רשות מן היורשין ואם הלוה לפני ב"ד אין צריך ליטול רשות מן היורשין פי' הלוה מעות לכהן ע"מ להפריש תרומותיו ולהפרע מהן חוב זה שיפרישם כדי לתקן פירותיו וימכרם לכהנים והדמים יעכב לעצמו בשביל חוב זה וכן הלוה ללוי להפריש מעשר ראשון ולעכבו לעצמו בפרעון חוב זה ויפריש ממנו תרומת מעשר שטובלת ומסריה ויתביה לכהנים ושאר המעשר יאכל הוא [בעצמו] וכן הלוה מעות לעני אחד להיות מפריש עליו מעשר עני ויפרישנו ויתקן פירותיו שגם מעשר עני טובל ויעכבנו לעצמו בפרעון חובו ואין כאן גזל מתנות שכבר הקדים ונתן להם דמיהן ופסק עמהן בשעת ההלואה שיפרע ממתנות [שלהם] ואם אין לפניו מפריש עליהן בחזקת שהן קיימין ואינו חושש שמא מתו ושוב אינו יכול להפרע מהן וחייב לאחרים או שמא העשיר העני ואינו ראוי ליטול (מיורשיהן) מעשר עני וחייב ליתנו לאחרים: ואם מתו צריך וכו' אם רוצים לפרוע חוב אביהן כענין זה מפני שאין חוב זה מוטל עליהן לפורעו הלכך אם יתרצו יפרעו חוב זה בענין זה יעכב אלו המתנות לעצמו ואם לא יתרצו חייב ליתנם לכהן ולוי ועני אחרים: ואם הלוה אותם בפני ב"ד וכו' שכח יש לב"ד להטיל חוב זה על יורשיהן לפי שתקנתם היא זו שימצאו מעות להלוואה בשעת דוחקם ומקשי ואע"ג דלא אתו לידיה פי' אע"פ שלא באו התרומות והמעשרות ליד כהן מעכבן לעצמו בחמיה כיון דלא אתו לידיה מאן זכי ליה להאי כהן שיהא שלו ויתפשם זה בחובו

עין משפט נר מצוה

נא ב ג מיי' פ"ט שם הלכה ח סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמב סעיף י:

נב ד מיי' פ"ז מהל' מעשר הלכה ה סמג עשין קלה:

נג ה מיי' שם הל' ז:

נד ו ז מיי' שם הל' ו:

נה ט י כ מיי' שם הלכה י:

נו ל מיי' פ"ג מהלכות מכירה הלכה ד ופ"ז הלכה ה סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סימן קלח סעיף ה וסי' רל סע"ה:

מסורת הש"ס

א) כתובות כ: לקמן לד: נדרים מז:, ב) [כתובות ב: לקמן לד.], ג) כתובות יח. ב"מ יב:, ד) [תוספתא פ"ג], ה) ב"מ מד., ו) [תענית יט. ע"ז כתוס' ופרש"י ל"ע], ז) [תוספתא ריש פ"ג ע"ז], ח) [לף ב:], ט) [מסכ. רש"ל י) [דף ב:], כ) גמ"ל: שיטת], ל) [ועיין היטב תוספות ב"מ יב. ד"ה ומתר שמואל ותוספות בכורות יח. ד"ה עשו],

תורה אור השלם

1. וְזֶה דְּבַר הַשְּׁמִטָּה שָׁמוֹט כָּל בַּעַל מַשֶּׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יַשֶּׁה בְּרֵעֵהוּ לֹא יִגֹּשׂ אֶת רֵעֵהוּ וְאֶת אָחִיו כִּי קָרָא שְׁמִטָּה לַיְיָ:

דברים טו ב

גליון הש"ס

גמ' ביחידאה לא מוקמינן. עי' פתה פ"ס מ"ב ובר"ש שם: שם ואין שביעית משמטתו. עי' כלא"ש פ"ק דמכות סימן ג: תוס' ד"ה ביחידאה וכו' אפ' כרבנן. עיין לעיל דף יג ע"ב מוס' ד"ה ומת:

מוסף רש"י

ופסקיה מברא. הנהר הפסקיקו שהיה המעבורת מצד העיר ולא יכול לעבור (כתובות ב:). חזו דאתאי. שבאתי (שם). לא שמיה מתיא. וגזו גיטא ואם לאחר וגם לכהונה נפסלת מהיום (שם). אין אונס בגיטין. אין טענת אונס בגיטין (שם). נתן לו מעות כו' יכול לחזור בו. זה זה (ב"מ מד).

תוספות רי"ד

פייסתי' הריני מאמינה לומר שלא באתי בתוך זה הזמן אצלה וכיון דמעיקרא הימנה הו לא מהימן לערער וכ"ש דאנן לא ניקום ונערער אלמא טעמא דאמר הכי אבל האי דלא אמר הכי ליחוש איכסיף לסוף איגלי מילתא דארוסה הוה אמר רבא אם אמרו בנשואה דחביבה עליו ומחזר לפיים יאמרו בארוסה שאינה חביבה עליו כ"כ אמר רבא אי ק' לי הא ק"ל כי משוו ב"ד שליח שני בפניו או דלמא שלא בפניו פי' כי משוו ב"ד שליח שני בפניו של השליח ראשון משוו ליה או דלמא שלא בפניו נמי מצי משוו ליה כגון זה שאינו יכול להתעכב וילך לדרכו בתר דבעיא הדר פשטה בין בפניו בין שלא בפניו שלחו מתם בין בפניו בין שלא בפניו: ההוא דאמר להו אי דלא אתינא עד לתלתין יומין ליהוי גיטא אתא ופסקיה מעבר אמר להו חזו דאתאי חזו דאתאי אמר שמואל לא שמיה מתיא פי' לא מצא המעבורת לעבור והיה אנוס וקי"ל אין אונס בגיטין כדאמרינן לקמן מ"ה אמר שמואל

עין משפט נר מצוה

נז א מיי' פ"ז מהלכות גירושין הלכה כב סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמב סעיף י:

נח ב ג מיי' פ"ט שם הלכה ח סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמד סעיף ה:

נט ד מיי' פ"ז מהל' מעשר הלכה ה סמג עשין קלה:

ס ה מיי' שם הל' ז:

סא ו ז מיי' שם הל' ו:

סב [מיי' פ"ט מהל' גירושין הלכה ג']:

סג ט י כ מיי' שם הלכה י:

סד ל מיי' פ"ג מהלכות מכירה הלכה ד ופ"ז הלכה ה סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סימן קלח סעיף ה וסי' רל סע"ה: